22 Νοεμβρίου 2021

Το δώρο και ο πόνος της μυστικής πίστης

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θεολογία και Ζωή / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία

Όσοι είχαν σε κάποια περίοδο της ζωής του ένα πρόγραμμα προσευχής, πνευματικής μελέτης και συμμετοχή στις ακολουθίες της Εκκλησίας και κάπου, ένεκα «μεριμνών του βίου», το έχασαν, αισθάνονται ένα κενό. Γι’ αυτό στο ερώτημα «τί γίνεσαι; πώς πας;» απαντούν θλιμμένα πως «δεν κάνουν τίποτε».

Φαίνεται πως ο «πνευματικός άνθρωπος» έχει άλλα αισθητήρια από τον «σαρκικό άνθρωπο» που κινείται στο «φάγωμεν, πίωμεν, αύριον γαρ αποθνήσκομεν». Σ’ αυτή την περίπτωση η αντίληψη περί του «κόσμου του ουρανού» είναι μικρή ή ανύπαρκτη, πράγμα που τον καθιστά ανίκανο να κατανοήσει την κατάσταση που βρίσκεται ο άνθρωπος που δεν είναι σαν αυτόν. Χρειάζεται ευρύτητα πνεύματος και ρωμαλεότητα για να αντιληφθούμε ό,τι μας υπερβαίνει βιωματικά.

Ο πόνος που προέρχεται από την απουσία της χάριτος του Θεού είναι ανάλογος με τη χαρά και την πληρότητα που ζούσε το είναι μας όταν αυτή ήταν αισθητή. Βέβαια, δεν καθορίζει τη χάρη η όποια δική μας προσπάθεια, όπως το πρόγραμμα προσευχής και μελέτης ή η συμμετοχή μας σε ακολουθίες ή ο αγώνας για εφαρμογή των εντολών του Χριστού (εφόσον είναι χάρη = δωρεά) αλλά με αυτά δείχνουμε τη θέλησή μας να έλθει σε μας.

Αν ο άνθρωπος έχει την ελευθερία του ως δώρο Θεού – σύμφωνα με το «κατ' εικόνα» – ελεύθερος είναι κι ο Θεός ως πρόσωπο. Όπως εμείς δεν εξαναγκαζόμαστε από το Θεό ούτε κι ο Θεός εξαναγκάζεται από τον άνθρωπο. Άλλο, βέβαια, αν η αγάπη Του υποχωρεί εκεί που ο ίδιος κρίνει «προς το δικό μας συμφέρον». Οι δύο ελευθερίες συνεργαζόμενες φτιάχνουν τη σχέση που δίνει χαρά.

Με τα πιο πάνω κατανοείται ότι η πίστη στο Θεό, κατά την Ορθόδοξη Παράδοση, είναι η ζωντανή σχέση ανθρώπου – Θεού που φτιάχνεται, χαλά, μειώνεται και αυξάνεται, όπως όλες οι σχέσεις. Το κρύψιμο της χάριτος μπορεί να είναι η πρόσκληση του Θεού προς τον συγκεκριμένο άνθρωπο για να Τον ψάξει και να εκφράσει, έτσι, την επιθυμία του ότι Τον θέλει στη ζωή του.

Το κενό που η ψυχή αισθάνεται στην απουσία της χάριτος, δείχνει ότι γνώρισε, έζησε τη χάρη, γι' αυτό και της λείπει. Ο πόνος από τη απουσία Της είναι η κινητήριος δύναμη που θα ενεργοποιήσει τις κρυμμένες δυνάμεις για ν' απευθυνθεί προς τον «αγαπημένο της καρδιάς» που «έστηκεν επί την θύραν και κρούει». (Αποκ. 3,20)

Όπως οι ανθρώπινες σχέσεις δεν είναι πάντα αυτές που φαίνονται, αλλά κρύβουν και μυστικά μεταξύ των αγαπημένων, άγνωστα και απρόσιτα στους εκτός, έτσι και η κάθε σχέση με το Χριστό, ως σχέση προσωπική και μοναδική (Αποκ.2,17) κρύβει τα δικά της μυστικά.

Η ιδιαιτερότητα, όμως, της σχέσης αυτής δεν απομονώνει, αν είναι Εκκλησιαστική κι άρα αληθινή, αλλά ενώνει με τους άλλους ανθρώπους ως μέλη του ίδιου σώματος. Γι' αυτό και αναπτύσσεται φυσιολογικά και ωριμάζει χωρίς πνευματικές παρενέργειες.

Να γιατί η προσωπική πίστη, μέσα στην Εκκλησία ως Σώμα Χριστού, είναι το δώρο που μας χαρίστηκε, που θα πρέπει να διαφυλαχθεί μέχρι την ώρα που πλέον δεν θα χρειάζεται, αφού «πρόσωπο με πρόσωπο» θα συναντήσουμε το Χριστό και θα χαιρόμαστε στους αιώνες με όλους τους «όπου γης» αγίους.

Πηγή: isagiastriados.com